

SMALL BLUES TRAP

<http://musicislifep.blogspot.gr/2013/03/small-blues-trap-longest-road-i-know.html>

Οι Small Blues Trap από την προηγούμενη εξαιρετική δουλειά τους είχαν ήδη βάλει ψηλά τον πήχη, έτσι δεν θα πω αν το νέο τους album είναι καλύτερο, σίγουρα όμως είναι πολύ ενδιαφέρον. Blues συναίσθημα, rock στα όρια της ψυχεδέλειας, jazz φωνητικά από τη Γεωργία Συλλαίου, τη φουσαρμόνικα του Παύλου Καραπιπέρη στα καλύτερά της και με την κιθάρα του Παναγιώτη Δάρα στη θέση του οδηγού ο Παύλος Καραπιπερης και η εξαιρετική μπάντα του μας οδηγούν σε ένα μακρύ μουσικό δρόμο με ήχους εικόνες και συναισθήματα που εναλλάσσονται αρμονικά και μας παρασέρνουν.

Αυτά τα λίγα λόγια από μένα σαν εισαγωγή, αφήνω στην Dark τα υπόλοιπα μιας και παρακολουθεί την εξαιρετική αυτή μπάντα απ' το ξεκίνημά της...!!!

Music Is Life...

Κι εκεί που ήμουν σχεδόν σίγουρη πως η μουσική των blues δεν μπορεί να εξελιχθεί περισσότερο, πως έχουν κορεστεί – κατά κάποιον τρόπο – οι μελωδίες, αφού είχα καιρό να ακούσω κάτι φρέσκο που να με γοητεύσει.. πάνω σ' εκείνη λοιπόν την στιγμή έπεσε στα χέρια μου το καινούριο άλμπουμ των Small Blues Trap και με απογείωσαν σ' ένα κόσμο που ναι μεν έχει τη βάση του στα κλασσικά εκείνα πατήματα των blues , ξεφεύγει όμως από τα στάνταρ και πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα.

Το “The longest road I Know” είναι 10 μικρές ιστορίες άλλοτε θλιμμένες και παράξενες και άλλοτε αισιόδοξες, τυλιγμένες όμως πάντα μέσα σ' ένα μυστηριακό και ομιχλώδες πέπλο. Κιθάρα, μπάσο, ντραμς και φουσαρμόνικα συνεργάζονται καλύτερα από κάθε άλλη φορά και κάνουν ευκολότερο το μακρινό ταξίδι στο παρελθόν. Οι επιρροές των Tom Waits και Howlin' Wolf είναι αυτές που φαίνονται πιο ξεκάθαρα -σε μένα τουλάχιστον-..Ενώ την πρώτη φορά που άκουσα το “Remeberin' the good ol' days” εκτός απ' το ότι μου έφερε στη θύμησή τους Doors και τον Jim Morrison, λάτρεψα την κραυγή του λύκου που ακούγεται σ' ένα σημείο! Για να πω την αλήθεια την περίμενα χρόνια να ξεπετάγεται μετά τη φουσαρμόνικα του Καραπιπέρη.. Ήρθε λοιπόν σαν λύτρωση!!

Η συμμετοχή δε της Γεωργίας Συλλαίου με ξάφνιασε ευχάριστα καθώς ήρθε κι έδεσε με μια παράξενη αρμονία με όλο το μουσικό ύφος και κλίμα που δημιουργούν οι Small Blues Trap. Αυτή η γυναικεία και αρκετά jazz χροιά ίσως να μην έλλειπε από τις προηγούμενες δουλειές τους, σίγουρα όμως πρόσθεσε αυτό το κάτι παραπάνω στην όλη ατμόσφαιρα.

Δεν θα μπορούσα να ξεχωρίσω κάποιο τραγούδι συγκεκριμένο γιατί θα αδικούσα τα υπόλοιπα. Όλο το άλμπουμ είναι μια όμορφη δουλειά, προσεγμένο από το πρώτο μέχρι το τελευταίο τραγούδι, δίχως να κουράζει και καταφέρνει με ευκολία να ταξιδέψει τους ακροατές

στους κόσμους της φαντασίας τους αλλά και στους δύσκολους και μακρινούς δρόμους του παρελθόντος! “The longest road I Know” λοιπόν μας τραγουδάνε οι Small Blues Trap μαζί με τη Γεωργία Συλλαίου και σας διαβεβαιώ.. αξίζει να το ακούσετε.

Dark Dragonfly

